

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Gevestigd te 's Gravenhage

Kon. goedgekeurd 22. 2 1958

ODV-GROEP HILVERSUM

Secretariaat: Heuvellaan 11, Hilversum (Telefoon: 02150-10481)

Een x in de kantlijn betekent de vraag

Een - " " " " het antwoord.

Hilversum, 2 december 1974

Goeden avond, vrienden,

Aan het begin van deze bijeenkomst moet ik U er wel op attenderen, dat wij, sprekers van deze Orde, niet alles weten, dat we ook weleens fouten kunnen maken en dat het dus erg belangrijk is, dat U zelf nadenkt. Ons onderwerp heeft U gekozen aan het begin van het jaar. Het gaat een beetje over ónze wereld, hoe heeft U het ook weer gezegd, een beetje deftig, o ja:

ARBEID EN GELUK IN HET HIERNAMAALS

geloof ik.

Nu ja, dat is natuurlijk een kwestie van allerlei punten eruit halen en proberen, om eerst eens een beeld te geven. Laat ik beginnen met het Hiernamaals.

Bestaan na de dood is een bestaan, dat niet stoffelijk is. Dat klinkt allemaal leuk, maar de meeste mensen begrijpen het niet. Die denken, nu, dan heb ik wel een ánder lichaam. En dat is eigenlijk niet waar.

Wanneer je leeft na de dood en je moet dat heel eenvoudig omschrijven, dan dróóm je. Je hebt geen echt lichaam en geen echte beperkingen. Maar er is één eigenaardigheid bij: je kunt sámen dromen. Je kunt dus met een aantal personen één en hetzelfde droombeeld delen en daar brengt ieder gewoon zijn eigen waarde in. Ieder reageert daar en in dit wonderlijke contact ontstaat dan, wat ze noemen, een wereld. Sommigen noemen het ook een sfeer.

Nu, die hebben we dan gemakshalve ingedeeld in verschillende, hoe moet je dat zeggen, 'klassen' misschien. Ik ben niet zo klasse-bewust, ik hoop U ook niet, maar in ieder geval, men zegt: je hebt Zomerland. Zomerland is een wereld met vormen. Kijk eens, wanneer je in een wereld met vormen geleefd hebt en je begint te dromen, wat heb je dan ánders om te associëren dan vormen? Hoe kun je iets van schoonheid ánders uitdrukken dan met vormen? met kleuren, met verhoudingen?

En, zo begint het eigenlijk al. Het hiernamaals is een wonderlijke wereld, waarin de persoonlijkheid volkomen amorf schijnt te zijn. Als je weet, hoe je het moet doen, dan kun je je aan een ander vertonen in élke gedaante, die je nu toevallig leuk vindt. In de praktijk doe je het niet, want je hebt een ik-bewustzijn en dat is dan gebonden aan iets, wat je meende op aarde in de spiegel te zien. Als je je daarmee toont op aarde, wat ook wel eens een keer kan, zeggen ze: god, wat mooi en wat jong zijn ze geworden. Maar dat heb je zelf nooit geweten, je hebt het altijd zo gezien in de spiegel. Dus dat is Hiernamaals.

Dan: geluk. Ja, wat moet je zeggen van geluk? Geluk is: dat je erbij hoort, niet-alleen-zijn. Geluk is: iets doen, iets geven, iets ontvangen. Geluk is eigenlijk een uitdrukking, waardoor je jezelf uitdeelt aan anderen en die andere terugkrijgt. En ja, dat geluk bestaat in onze wereld inderdaad wel.

Kijk eens, in het begin weet je dat niet. Dan denk je: we leven in een dorpje en we gaan samen gezellig op de markt zitten en daar komt een mooie lichtende pilaar aan: dat is een hoge geest. Nu ja, vergeet het maar! Het dorpje dromen we. En dat we van die hoge geest - en wat is hoog? een bewustere geest, iemand, die een ruimere wereld heeft - een lichtende pilaar maken, ja, dat komt eigenlijk alleen maar, omdat we er geen referentie voor hebben.

Het is natuurlijk krankzinnig, als je gaat kijken, wat iemand persoonlijk er van maakt. Ik heb wel mensen gezien, die zo'n contact met een hogere geest eigenlijk uitdrukten als een veelkleurige gedraaide tafelpoot. Hoe komen ze erbij? Maar voor hen is dat een opgaan in iets, een antwoord op iets, het is een verloren gaan in iets. En dan toch weer terugkeren met het gevoel, dat je rijker bent. En ik geloof, dat je dat toch wel het 'geluk' in onze wereld moogt noemen.

En dan: arbeid. Ook zo iets lastigs. Kijk eens, in de geest bestaat geen vakbond, geen C.A.O., er zijn geen werkgevers, er zijn geen werknemers. Misschien zou je moeten zeggen: het is eigenlijk een soort communisme. Je doet de dingen, omdat je voelt, dat je ze móet doen en omdat je ze gráág doet, omdat je gelukkig wordt door hetgeen je doet. - Ik ga er bij zitten. als U het mij niet kwalijk neemt ja, het lichaam is iets ouder, dan ik zelf was, dat verschil valt altijd weer op.

Nu is dat zó dus: stel, dat ik ontdek, dat iemand een beetje op mijn golflengte zit, hè, dus dat ik gedachtebeelden opvang. Dat kan iemand zijn, die dood gaat. Dat kan iemand zijn, die in een probleem zit in zijn leven. Het kan ook iemand zijn, die gewoon blij is in zijn leven. Dan spreekt mij dat aan. En omdat in je wereld die gedachten erg belangrijk zijn, eigenlijk het beeld van de wereld uitmaken, ga ik daar op antwoorden. En ja, hoe antwoordt je dan. Dat ligt aan jezelf.

Je kunt b.v., wanneer iemand dood gaat, naar hem toe gaan. En dan geloof ik niet eens, dat je dat moet zien als een reis, als een verplaatsing. Het is gewoon: je denkt aan die persoon en je realiseert je die persoon en zijn omgeving en je zelf in relatie tot die omgeving. En het wonderlijke is, dat er dan mensen zijn, die overgaan, die je inderdaad zien. En wat probeer je zo iemand dan duidelijk te maken? Ja, het is zoiets als een combinatie van de bloemenmeisjes en de kaasmeisjes ende V.V.v., want je probeert te zeggen: kijk, je moet niet bang zijn, het is hier prettig, het is hier gezellig, ga nu maar mee. En maak je alsjeblieft niet te druk over wat je achterlaat. En soms lukt dat, soms lukt het ook niet. Daar zijn hele verhalen over te vertellen. Maar in ieder geval, dan heb je 'gewerkt'.

Maar er zijn ook soms dingen, die helemaal niets te maken hebben met persoonlijkheden, en die je tóch interesseren. Je krijgt b.v. contact met een probleem, zeg maar, over de geneeskunde, of over de geschiedenis. En dan ga je je daarmee bezighouden. En omdat er altijd wel anderen zijn, die iets daarvan afweten, krijg je dan een soort compilatiebeeld. Al die gedachten zeggen: hé, dat is iets voor mij, die reageren en zo ontstaat iets, wat je kennis kunt noemen. En daar ga je je in verdiepen en daar ga je een mening over vormen. En als je die mening gevormd hebt, ja, dan ben je het misschien met een groot gedeelte niet eens, maar dan is er een nieuwe gedachte ontstaan. En die nieuwe gedachte zal ook wel weer ergens anders antwoord vinden. En op deze manier léér je. Ik geloof, dat je het leren moet noemen. Je gaat zien dus, dat alles, wat je aan gedachten in jezelf draagt, aan ervaringen, aan beelden niet veel anders is dan het zaadje eigenlijk van Uw werkelijkheid. En op die manier breidt je je bewustzijn enorm uit.

En dan komt er een ogenblik, dat je zegt: och, het gaat eigenlijk niet om de vorm. En dan kom je in een abstractere wereld terecht. En daar is de gewone taal ook niet meer denkbaar. Ja, je zoudt het misschien kunnen vergelijken: gewoon de nederlandse taal tegenover algebra, b.v.. Dus de kunst van het spreken met allerlei emoties vervangen door het vermogen, iets te stellen, waarbij de emotie wel aanwezig is, maar dus apart constateerbaar is en niet meer in de totale uitdrukking is vervlochten.

En ja, in zó'n wereld kun je dus op veel meer dingen antwoorden. Want de achtergrond van alles, wat op aarde gebeurt, is niet alleen maar vast te leggen in vormen en alleen maar in gebeurtenissen en emoties, er zit altijd ergens iets achter. We noemen dat dan maar 'kosmische wet' of zo, je geeft zoiets een naam. En dáár antwoord je dan op. Je krijgt dus een veel groter gebied, waaruit je indrukken opdoet. En daardoor ga je vanzelf ook meer selecteren. Je kunt niet meer op alle impulsen, die op je afkomen, antwoorden, dus je gaat kijken: wat is interessant? En op de interessante reacties ga je antwoorden. En in dat antwoord ontstaat dan ook weer leren, maar aan de andere kant ook heel vaak een behoefte om iemand te helpen. 'die ander heeft een probleem en ik denk, dat ik de oplossing heb'. Nu, en ik weet niet, of U ooit in een trein of tram hebt gezeten, terwijl U erg verkouden was. Dan zijn er altijd een hele hoop mensen, die U een nieuw recept vertellen, waarmee je beter kunt worden. Dat is gewoon je neiging. We zijn allemaal een beetje bemoeiziek, we willen graag een ander goede raad geven. Deze wereld gaat langzaam ten onder aan de goede raad zelfs, Uw wereld dan.

Dus, dan ga je antwoorden. Maar nu zit er één beroerd ding bij, natuurlijk. Kijk, bij U kun je raad geven en weglopen. Maar als ik een raad heb gegeven, dan heb ik iets van mijzelf aan die ander overgedragen. Ik kan mij daar niet meer van losmaken, voordat het probleem is opgelost. En dat betekent, dat, wanneer ik raad geef en het helpt niet, dat ik er achteraan moet, dat ik tóch moet proberen die oplossing te vinden, want anders zit ik er zélf mee. En dát zou je nu ook arbeid kunnen noemen.

Nu, dan heb ik de eerste drie punten zo goed mogelijk omschreven, dat U een klein beetje een idee hebt, waar we het eigenlijk over hebben. Mag ik vragen, of dit nu duidelijk en begrijpelijk is? Als U het niet vindt, moogt U het ook zeggen. Iedereen zwijgt? Goed, dan gaan we verder. Luister:

Het leven in de geest, dat begint met doodgaan. Doodgaan is een ellende. Weet U waarom? Omdat je denkt, je behoort bij die stoffelijke wereld. Maar alles, wat je in die stoffelijke wereld hebt, dat gaat langzaam maar zeker verdwijnen. Je tastzin. Als je dat weet, hoe het begint: je voelt alles koud worden. Je armen en je benen, daar begint het. Je neus en je oren daar merk je gek genoeg niet zoveel van, ofschoon die neus soms ook nog wel eens gek doet. Maar het gaat koud worden. Je ziet ook niet zoveel meer. Het is allemaal een beetje vaag, je hoort het zo dóór de mist. Jenkt: verdikkie, waar ga ik naar toe? En dan ben je een beetje bang voor het onbekende. En juist op het ogenblik, dat dát gebeurt, is het dus erg belangrijk, dat iemand je op kan vangen.

En wanneer ik, als geest, moet proberen om iemand te helpen, dan is het duidelijk, dat, zolang hij dus nog zintuigelijk reageert, dus nog niet in coma is, dan gaat het ook nog een beetje door die nevel heen. En hij ziet mij misschien wel, maar hij ziet me ook heel vaag, als een soort rookwolkje, als een schim, een soort leerling-spook, zoiets. En naarmate bij hem dus langzaam maar zeker dat bewustzijn van zijn eigen wereld weg gaat, gaat hij mij duidelijker zien, of een ander, die er bij is, natuurlijk. Vaak zijn er familieleden ook bij.

En dáár zit nu juist het leuke in. Wanneer je dus geen persoonlijke harmonie hebt met de persoon, buiten zijn probleem van het overgaan, hè, dan zal dus de bewustzijnsdrempel van de man zó hoog moeten worden, dat hij bijna niet meer reageert op zijn eigen wereld, voordat je eigenlijk zo iemand een gedachte toe kunt spelen. Dán gaat hij het pas begrijpen, gaat hij het pas verstaan.

Heb je al langer een persoonlijke band, - dat kan dus een genegenheid zijn, een stel mensen, die elkaar aardig gekend hebben, goede vrienden zijn geweest of anderszins, en die elkaar dan ontmoeten, - dan is er iets méér. Die hebben namelijk een emotionele overeenkomst. En die overeenkomst kun je dan ook heel erg mooi gebruiken. Want dán kun je iemand, vóórdat hij eigenlijk helemaal zijn bewustzijn van zijn wereld verliest, vaak laten zien, dat je er bent. Daar maken ze dan een hele hoop van en denken ze, dat de hemel opengaat en zo, zo erg is het niet. Ook die andere plaats gaat, die gaat ook niet open. Trouwens, ik denk, dat er een hoop zijn, als ze zo op het punt van overgang zijn, dat ze denken: met al die kou zou het niet eens zo slecht zijn. Ja, neem me niet kwalijk, ik wil helemaal de draak niet steken met de dood, maar het is gewoon een vervelende gebeurtenis als je mens bent. Maar het is een gebeurtenis, die meestal gauw voorbij is, 't kán duren.

x In het ergste geval een paar dagen?

- Nou, een paar dagen is een fractie van een heel leven. Maar meestal is het korter, is die werkelijke overgang een kwestie van, zeg, anderhalf, twee uur. En dan kan dat lichaam nog een tijd in coma nareutelen, maar dan is dat bewustzijn al uitgeschakeld voor Uw wereld. Dan zijn ze dus eigenlijk al in contact met ons dus. Dat valt erg mee. Nu ja, goed, dat is dus een van de dingen, die erg belangrijk zijn voor ons.

Dat werk, dat is eigenlijk, ik geloof, het uitroeien van je eigen vrees voor de dood, als je het goed bekijkt. Je helpt de ander, omdat je zélf bang bent geweest. En op dezelfde manier help je soms mensen, wanneer ze pijn hebben, als ze lijden, of als ze in psychische nood zitten, juist, omdat je er iets van herkant. Bij al ons werk is dat geloof ik wel het meest sprekende element. Wij reageren vooral op dié dingen, die we op de een of andere manier zelf kennen, dié bij ons horen.

En dan kan het natuurlijk wel eens zijn, dat de een of ander een beroep heeft gehad op aarde, waar hij dol op is geweest en dat hij nu denkt: nou, ik neem een medium en ik ga mijn beroep lekker verder uitoefenen. Daar moet je erg mee uitkijken.

Ik had een kennis, die was nog niet zo lang over. Een zekere dr. Reddingius. Nou ja, geeft niet, namen mag ik eigenlijk niet noemen. Op gevorderde leeftijd overleden, erg geïnteresseerd in de geneeskunde. En die goede man wilde dus via een bepaald medium, gewoon nog receptjes geven en zo. Maar ja, toen kwam dus dat tragische geval, dat we wel eens meer hebben aangenaald, waarin hij in plaats van o,ool arsenicum in het recept voorschreef, werd het een l met een aantal nullen. Gelukkig was dat genoeg om een stad te vergiftigen, dus de patient heeft het niet gekregen. Maar daar zitten gevaren aan vast. En ik geloof, dat dat voor hem een heel schokkende ervaring is geweest. Tenminste, ik weet, dat hij sedert die tijd zijn werk veranderd heeft. Hij probeert nu te werken met levenskracht. Daar zullen de meeste mensen ook niet veel van afweten, maar wat in ieder geval bestaat en waarbij je dus werkelijk ook wel als geest kracht kunt toevoeren. Die kracht ligt nu toevallig ook weer op een gebied, waar we zelf ook weer een beetje energie uit kunnen putten. Maar dat is dus een voorbeeld van iemand, die het in een beroep doet.

Ik weet, dat er bepaalde geestelijken zijn, die voortdurend, als er iemand op de kansel staat, daar naartoe gezogen worden en die daar mee gaan praten. En als dat een keer lukt, dan is zo'n redenaar geïnspireerd en ja, dan preekt hij weleens iets anders, dan hij had willen zeggen en misschien dan hij had mógen zeggen. Maar voor die entiteit is dat werken, maar het is ook: jezelf waarmaken,

Misschien, dat U daar al uit begrepen hebt, dat geluk voor ons eigenlijk betekent: jezelf een beetje waarmaken. Ik dacht, dat dat overal zo is. En op aarde kun je dat over het algemeen aardig verbloemen. Dan heb je het gevoel: nou ja, ik ben niet veel waard, maar ik ben een goede chauffeur en dan rijd je met je auto 120 en dan heb je het gevoel, dat je de tekortkomingen van die dag op die manier compenseert. Dan kun je dat sublimeren. Dat kun je in de geest niet doen. Je zoudt misschien aan een auto kunnen denken, maar wat heb je eraan als je 120 rijd. en iedereen kan harder rijden, als hij wil. Je rijd door de voetgangers heen, niemand springt opzij, niemand kijkt: wat doet-ie. Het heeft geen zin meer. Dus, die compensatie, die jullie op aarde heel vaak vinden door het verdringen van de zaken, het sublimeren ervan, die mogelijkheid is bij ons niet zo gemakkelijk aanwezig.

En ja, U weet ook wel, dat het belangrijk is, om je wereld groter te maken. Dat ziet U op aarde b.v. Mensen, die helemaal alleen staan, worden alcoholist soms. Alleen maar, omdat ze in die roes plus de plaats, waarop die roes genoten wordt, het gevoel hebben, dat ze erbij horen, dat ze iemand of iets zijn. Nu ja, dat is erg belangrijk voor ze. En zo leef je dus in de sferen dus eigenlijk ook om je belangrijkheid waar te maken. Maar het wonderlijke is, dat naarmate je meer probeert die belangrijkheid waar te maken, ga je begrijpen, dat je meer afhankelijk bent van anderen. Misschien beter gezegd: van iets anders, dat je niet kunt definiëren.

En dan krijg je de nieuwsgierigheid ook. Dan begint een enorm werk. Dante heeft dat beschreven in zijn Louteringsberg, in zijn ontmoeting met Beatrijs. Het is een worsteling eigenlijk om los te komen van al die ideën, die je beperken. Als er bij ons een strijd bestaat in jezelf, dan is het de strijd tegen je eigen beperktheid, tegen je eigen begrensdheid. En daar kun je enorme taken mee vervullen. Maar vergeet niet, dat is geen werk, dat je wordt opgelegd.

Bij ons is geloof ik, geluk en werk, dat zijn de vers en revers van een en dezelfde munt, het zijn twee kanten van dezelfde medaille. En ik kan niet gelukkig zijn, wanneer ik niet actief ben, wanneer ik niet ergens bij hoor, wanneer er geen uitwisseling is, als je met jezelf alleengelaten wordt. In het begin, nou, dan ben je met jezelf best tevreden, maar wanneer je een tijdje met jezelf alleen zit, dan ontdek je, hoe vervelend je eigenlijk bent. Dat is in het begin een enorme teleurstelling, dan wordt het een enorme ergernis en op den duur wordt het een enorme kwelling. Daarom noemen ze dat dan ook weleens de duistere sfeer.

En ja, nu heb ik het over een duistere sfeer. Duistere sferen zijn er natuurlijk ook wel, en daar werken we natuurlijk ook. Want, als we kunnen reageren op de gedachten van een mens, dan kunnen we ook reageren op de gedachten van iemand, die zich afsluit van alle contact, maar die met één gedachte toch ergens een snaar doet trillen bij ons. Iemand van ons reageert dan. En wat zie je dan? Dan zie je de ellende van die andere. Die kun je niet laten bestaan. Want in die andere leeft iets, wat in mij ligt. En wanneer ik nu zou zeggen: nou, zoek het zélf maar uit, zonder geprobeerd te hebben er iets aan te doen, dan zou ik voortaan, altijd, wanneer ik mij realiseer, dát is ook nog in mij, het gevoel hebben: ik zit óók in de put, ik zit ook in de ellende. En dat wil je natuurlijk niet, dus dan ga je naar zo'n duistere sfeer toe.

En daar ga je iemand helpen. Dat wil zeggen, proberen hem duidelijk te maken, dat hij heus nog wel een paar gedachten meer uit kan sturen en dat hij ook eens wat gedachten moet ontvangen. Als hij dat nu maar doet, als hij reageert op je, ja, dan is hij eigenlijk al een beetje meer vrij. Als je helemaal alleen in een cel zit, stel je dat eens voor. Jaren lang niet gesproken, je hebt niets gedaan, Er komt iemand, die begint tegen je te praten. Dat duurt een tijd, voor je antwoord geeft. Maar als je eenmaal antwoord hebt gegeven, wanneer die communicatie er weer is, dan breekt er iets open, dan ben je in een andere wereld. Toch zit je in diezelfde cel, met hetzelfde voedsel, met hetzelfde probleem, maar er iemand, die naar je luistert, er is iemand, naar wie je luisteren kunt. En dan kunnen daardoor een hele hoop geestelijke problemen worden opgelost eigenlijk.

Er is iemand geweest, die heeft gevraagd: Wat is jullie voornaamste werk? een tijd geleden. Toen heb ik gezegd: nu, ons voornaamste werk is: te luisteren. Dat was ook op een avond als deze, 't was gelukkig niet in Nederland. En die man was heel erg ad rem en die zei: nou, waarom prátén jullie dan zoveel? Ik zei: nu, wij praten zoveel, omdat júlíe graag luisteren.

Maar wanneer iemand werkelijk in moeilijkheden zit, dan moet er iemand zijn, die kan luisteren. Die eerst kan zeggen: hier ben ik. En dán kan zeggen: zo, gooi nou de rotzooi er maar eens uit. En wanneer je dat kunt doen, hoe dan ook, of het nu geestelijke problemen, abstracte problemen zijn, of zuiver aardgebondenheden, dan kan iemand daardoor zichzelf weer gaan accepteren. Dan kan hij zelf de zaak anders gaan zien. En als je de zaak anders ziet, bij ons, dan betekent dat ook, dat je veel meer respons hebt, dat je veel meer reacties hebt, veel meer mogelijkheden, om met een ander in contact te komen. Dan ben je niet alleen meer. En als je niet alleen meer bent, ach, dan voel je je altijd weer een beetje gelukkig.

Misschien klinkt het allemaal een beetje anders, dan U had gedacht. Misschien had U mij willen horen vertellen over de mooie tuinen en lotusvijvers, die je kunt vinden, hoór, in Zomerland. Er zijn er bij, die zijn fantastisch. Je kunt er de bergen in gaan, blauw gewaasd, kleine tempeltjes, daar kun je scholing ontvangen, lieve mensen. Maar vergeet niet, dat is allemaal maar een droom. Die scholing is wel echt, maar wat je er omheen hebt gebouwd, is allemaal illusie. O, U had misschien graag gehoord, dat er mooie velden zijn met mooie bloemen.

x Wie houdt dat dan in stand?

- Degeen, die het denkt.

x En houdt dat dan zó lang?

- Ja, zó lang. Kijk eens, U vindt dat nu zo vreemd. Maar kijk nu eens naar die menselijke maatschappij, die draait toch op illusies?

x Ja.

- Die hele menselijke maatschappij draait op illusies. En zolang iedereen die illusie nu maar deelt, is het een waarheid, en dan kun je met elkaar contact hebben en alles. Maar o wee, als er iets breekt. Mag ik een gemeen voorbeeld nemen? Ik vind namelijk, dat het duidelijk is, hè. U herinnert zich misschien het begin van de Reformatie. Daar heeft U in de geschiedenisboekjes veel over gelezen. Wat was er eigenlijk aan de hand? Moet U even goed nadenken. Die mensen hadden één illusie over God. Een illusie. Per slot van rekening, een God kun je niet vangen in een aantal kerkelijke geboden en rituelen, dat snapt U ook wel. Maar: zó was het en anders niet. En zo lang iedereen nu maar deed, of hij het geloofde - hij hoefde het nog niet eens echt te doen, maar deed alsof - die illusie niet aantastte, bouwden de mensen schitterende kathedralen en ze konden met elkaar omgaan en ze waren gelukkig. En toen kwamen er een stel mensen en die zeiden: ja, maar dat is niet nodig, het is oplichterij. Want je kunt het ook zélf lezen, daar staat het anders in. En wat gebeurde er? Denk eens aan alles, wat er door het Heilig Officie is gedaan? Of denk eens een keer aan die heerlijke rooftocht van Gustaaf Adolf, de geschiedenis van Pappenheim, Tilly en - hoe heette die andere ook al weer - Wallenstein niet te vergeten, daar is nog een drama over geschreven, al die generaals, die in naam van het geloof het land plat hebben gelegd, kloosters uitgeplunderd, God weet wat nog meer. Alles in naam van de heilige Kerk. De moord van Nieuw Brandenburg b.v. een hele stad uitgemoord, in de naam van het wáre geloof. De illusie was verbroken en wham!

En wat was het gevolg? Waar eerst nog een mate van geluk mogelijk was, neem Duitsland, dat was gewoon een vlakte vol met vluchtelingen, met de maraudeuren, de weggelopen soldaten, die rovers waren geworden, er was niets meer over.

En nu ook. Nu leeft men in de heerlijke illusie: de bank is betrouwbaar en de Giro ook. Iedereen gelooft het. Als de mensen het niet meer geloven, zit Nederland morgen in een enorm probleem.

Dan is er ineens een crisis. Die is er nu ook wel, maar nu merk je het niet zozeer, omdat ze kunnen zeggen: ja, het is een kleine recessie in de welvaart, hè? Dat is ook een illusie: als je het anders zegt, dan is het wat anders. Ja, het is toch zo? Dus, na zo'n voorbeeld, kunt U dan begrijpen, waar het eigenlijk om gaat?

We leven in illusies. En de illusie van de mens is altijd geweest, in de eerste plaats: z'n ongelof in de dood. Dat is heel gek. Zelfs de mensen, die zeggen: dood is dood en daarna komt niets meer. Die hebben toch altijd het gevoel: maar voor mij geldt dat niet. Dat is heel gek, hè. Iedereen kan sterven, maar mij kan het niet gebeuren. Daarom staan er zo'n hoop mensen verbaasd te kijken, als ze aan onze kant komen.

Maar al die illusies zijn van het begin af aan ontstaan, doordat de mens leeft in een onbekende wereld. Dus toen er heel primitieve mensen waren, die alleen maar van natuurkrachten vreemde wezens maakten, goden en hun godenwereld, toen was er al een illusie. En zolang er mensen zullen zijn, zo lang zullen er illusies zijn. Omdat de mens doodgewoon niet gebouwd is om in de werkelijkheid te leven. Tjonge, jonge, nu beledig ik U bijna. Maar dat is toch wel ergens waar, hoor. Ik dwaal nu wel wat van het onderwerp af, maar het voornaamste heb ik toch al gezegd dus het geeft niet zoveel.

Kijk eens, een mens denkt niet alleen in feiten. Hij interpreteert. Een mens kijkt, maar hij ziet niet precies, wat er is, hij ziet, wat hij wil zien van hetgeen er is. Een mens denkt. Maar als hij denkt, dan denkt hij niet alleen in logische sequenties, dan denkt hij via een emotionele selectie uit de mogelijke sequenties. Dus een mens is eigenlijk geen volledig redelijk wezen. 't Zou trouwens jammer zijn als het anders was. Een mens is geen computer. En juist, doordat die mens die emotie heeft, is hij aan de ene kant veel meer, maar leeft hij aan de andere kant altijd in een wereld, waarin dingen bestaan, die niet echt zijn en dingen, die echt zijn, ontkend worden.

En dat betekent ook, dat iedereen eigenlijk die illusies voortzet na de dood. Het is een deel van je bestaan. Tja, er zijn er waarschijnlijk daarnet een paar geweest, die hebben gedacht: tjonge, jonge jonge, begint hij te vertellen, het is net zoiets als dromen, het moet een echte wereld zijn. Maar die wereld is voor U net zo echt als deze wereld, daar mankeert niets aan. Nou ja, dat er geen materie is, maar wat maakt dat nu uit? Maar ze is net zo echt als deze wereld, dat wil zeggen: ze is ook opgebouwd uit Uw eigen interpretatie, Uw eigen illusies, Uw eigen contacten met Uw medemensen. En dat is bepalend en al het andere niet. Heb ik dit punt duidelijk gemaakt?

x Ja.

- Hebt U commentaar erop, tussen twee haakjes? U denkt, dat U moet zwijgen misschien, dat is helemaal niet de bedoeling, hoor.

x Mag ik eens vragen? Het moment van overgang wordt bepaald^{door} de leeftijd en door de situatie, waarin iemand op dat moment verkeert. En als ik U nu voorstel een hoogleraar b.v., die 90 jaar geworden is, een hoogtepunt heeft gehad op zijn 40ste jaar, later op zijn 50ste jaar denkt, dat hij dan zijn hoogtepunt heeft, op zijn 70ste jaar, en dan gaat verkalken en dan als een volmaakt verkalkt wrak op zijn 90ste jaar overgaat. Als wat komt hij dan aan?

- Nu, het is misschien eenvoudiger, om het een beetje uitvoerig te zeggen, als U het niet erg vindt. Kijk eens, wanneer U leeft, dan beleeft U. En ~~wik~~ dat beleven, dat is emotioneel cerebraal, zullen we maar zeggen. Dat wil zeggen, dat U de dingen in de hersenen registreert, maar alles wat belangrijk is voor U, dat registreert U ook emotioneel. En nu wordt dat emotionele omgezet in een waarde, die U meeneemt na de dood. U neemt dus niet alles mee, maar alleen datgene, wat voor U belangrijk was, wat voor U betekenis heeft gehad. Dus die man heeft een hoogtepunt gehad op zijn 40ste jaar. Wat dat 40ste jaar voor hem betekend heeft, wat zijn benadering tot de wetenschap b.v. betekent heeft, zijn contact met zijn leraren, met zijn vakgenoten, dat ligt in hem vast, want dat is emotioneel bepaald.

En naarmate hij ouder werd, heeft hij misschien wel vergissingen gemaakt, maar voor hem was er nog steeds een emotionele associatie. Nu zegt U, op een gegeven ogenblik was die man gewoon een verkalkt wrak. Nu goed. Maar wat denkt U? Zou hij dan in zijn gedachten eigenlijk niet terug zijn gegaan naar het verleden? Dat zien wij heel vaak bij oudere mensen. Als je ouder wordt, dan wordt de herinnering namelijk exacter aan het verleden. Dan gaat het onderbewustzijn als het ware herleven, wat belangrijk voor je was en als het niet helemaal klopt met wat je graag zou willen, dan ga je het zelfs nog veranderen. En zo zal de men dus geleefd hebben in een samenvatting van zijn ideaal ten aanzien van zijn eigen vorig bestaan. En dat heeft hij ook meegenomen.

En wanneer hij overgaat, dan is hij eigenlijk een, ja, een samenvatting van al, wat hij is geweest, van kind tot wrakke grijsaard. En dat geheel wordt dan samengebald in een ik-begrip. En dat wordt weer bepaald, zoals ik U al heb gezegd, door de voorstelling, die je van jezelf hebt. En ik denk, dat deze man zichzelf heeft voorgesteld als een succesvol iemand en dat betekent, dat hij waarschijnlijk een leeftijd zal hebben aangehouden in zijn eerste beeld van het eigen ik, dat zal gelegen hebben tussen de 50 en de 60. En daarna is het waarschijnlijk steeds jonger geworden. Is het duidelijk?

x Volledig. Dank U voor Uw uitleg. Dat was ook mijn gedachte.

- Nu, dat is natuurlijk heel prettig, want dan staat U later ook voor minder verrassingen. Ja, U lacht daar eventjes om. Maar weet U, dat het voor ons soms de ellende is, dat je iemand niet duidelijk kunt maken, wat er aan de hand is? En er zijn werkelijk voor ons weleens karwijtjes bij, waarvan we zeggen: Tjonge, jonge, hoe kunnen ze zo stom zijn. Dat zegt U ook wel, als iemand U niet begrijpt, dus waarom zouden wij dat niet zeggen. Want dan zien wij daar iemand; hij is dood en je kunt hem laten zien: kijk, daar lig je en daar ga je weg en dáár wordt je begraven of daar wordt je verast, gecremeerd. En dan zegt hij: ja, maar dat kan ik niet zijn, want ik leef. Dan zeg je: ja, maar kijk dan om je heen, je wereld is toch anders? Jaja, ik droom zeker, een nachtmerrie. Totdat ze misschien beseffen: het zou waar kunnen zijn. En dan zeggen ze niet: laat ik nu kijken, waar ik nu ben. Neen, dan grijpen ze ineens terug naar hun laatste vorm, dan willen ze ineens terug. En dat kan dan meestal niet meer. Zoals een vriend van mij dat zo heel plastisch uitdrukte: je kunt moeilijk proberen terug te keren in een hoopje as of in een wormenmaaltijd. Maar op dat ogenblik kan het enorm benauwend zijn en voor dat je zo iemand dan weer uit de paniek hebt gehaald, dat kan een hele tijd duren. Je hebt zelfs mensen, die weigeren gewoon de dood te aanvaarden en die blijven dus het laatste moment van hun bewustzijn herhalen. Wanneer ze namelijk de dood accepteren, dan is de ellende afgelopen.

Het kan misschien zijn, wanneer je levend verbrand of zo iets. Maar als ze toegeven, het is afgelopen, dan moeten ze toegeven: ik ben dood. En daar zijn ze ontzettend bang voor, omdat ze denken, dat ze dan niet meer zijn, op de een of andere manier. En die blijven dan herhalen. En daar kom je haast niet tussen. Die blijven die momenten herhalen. En dan is het enige, wat je kunt doen dus, een tweede persoonlijkheid simuleren in gelijke omstandigheden. En dan is het mogelijk, om langzaam maar zeker de situatie van pijn en van schrik een beetje te trekken in: wat moeten we nú doen? En als je dat bereikt hebt, dan kom je verder, want dan is die kringloop doorbroken. En dan in de bezorgdheid van: hoe moeten we dit oplossen, want er moet toch nog een weg zijn, kun je dan voorkomen, dat hij het moment blijft herhalen. En daarmee maakt hij zich ook los en erkent hij het feit van zijn dood, want dat is het laatste moment, waarop hij bestaat.

Dat zijn interessante dingen. Het is alleen jammer natuurlijk, dat er zoveel entiteiten zijn, die zichzelf een hele hoop pijn en ellende suggereren, terwijl het niet meer nodig is. Maar je probeert er wat aan te doen, natuurlijk.

Ach, er zijn zoveel van die dingen. Laten we zeggen - dat is ook wel eens gebeurd - dat iemand nou werkelijk helemaal in de puree zat, op aarde, U weet dat wel. Dan zitten ze zo snikkend: "heengegaan! Nou ja, dat we heen zijn gegaan, dat weet ik wel. Maar wat is dat nou anders, dan dat we op de bus stappen en even naar Bussum gaan? We blijven toch in de buurt! Er is toch niets veranderd? Ja goed, die stoffelijke relatie is veranderd. Ik geef het toe, zo iemand heeft een beetje last. Zo'n vrouw heeft misschien wat minder inkomen en het gezelschap, dat ze daarvoor had, maar voor de rest is er toch niets veranderd? Of zo'n man, die zit daar ineens en die moet nu voor de kinderen zorgen. Nou goed, leert hij ook eens een keer, hoe je een luijer behandelt en hoe je een flesje warm maakt. Dat is toch ook niet erg? Maar ze zitten zo in de ellende, dat daar moet je wat aan doen, als je ermee verbonden bent. Dan ga je zo iemand benaderen. En ja, die reactie, dat is ook eigenlijk krankzinnig. Weet U wat de meest voorkomende reactie is? Het is eigenlijk het teruggrijpen naar het oude dierlijke moment van de mensen: dan gaan de haren in hun nek overeind staan, als ze je voelen. Dat is voor hen, ja, wij zijn een andere vorm van energie en dat voelen ze een beetje als koud, hè. Dan hebben ze het gevoel van: Er is iets en ik weet niet wat het is! En dan gaan eerst die haren een beetje overeind staan, zoals een hond zijn nekharen op kan zetten en een kat een dikke staart krijgt. Dan ineens beginnen ze die gedachte door te krijgen en dan worden ze er gewoon warm van, dat is heel gek.

En dán kun je ze laten voelen: ik ben er nog. Of, er is iemand, die om je geeft, je staat er niet alleen voor. En als je dat nu maar bewerken kunt, dan zie je dus, dat die emotionele golven, die worden weer wat kalmer en dan kun je heel vaak zelfs zo iemand nog verder helpen door bepaalde dingen te suggereren.

Want ja, suggereren, dat doen we natuurlijk ook. Maar ja, het beroude is, als we iemand iets suggereren, dan wordt het vaak verkeerd bekeken. Vindt U het erg, als ik een geval uit mijn eigen ervaring duidelijk maak? Nu, ik zal U een geval vertellen van een volkomen verkeerde reactie.

Er was iemand, die zat een beetje aan de grond, zakelijk, en natuurlijk was dat, zoals dat meestal is, een geldkwestie. Maar geld kun je niet eten, je kunt er niets mee doen, je kunt er alleen wat mee kopen, maar het is het belangrijkste geloof ik voor de meeste mensen. Goed, dan ga je die man dus suggereren: Man, je moet een kans nemen! Want hij had namelijk de kans, om toch een contract af te sluiten, dan had hij zijn zaak kunnen redden en dan was alles weer in orde geweest. We hadden er medelijden mee. Ik zei: man, je moet een kans nemen. Wat doet die man? Die neemt zijn laatste paar honderd gulden, die hij had, niet om dat contract te sluiten, maar hij gaat een lotje in de loterij kopen. Nu ja, dat waren natuurlijk nieten, dat snapt U wel en toen ging hij God aanklagen, dat zelfs deze hulp hem ontzegd werd. Ja kijk, dat is nu een beetje krankzinnig. Die man had gewoon gezegd in mijn zaak gaat het niet meer; en toen we zeiden: ja, ja, maar je moet een risico durven nemen, het kan niet altijd vast zijn. - Ja. ik was wel gegeven, die het hardst bezig was, toen, ik heb heel wat geschreeuwd, telepathisch, - toen kon hij gewoon niet begrijpen, dat er op zijn eigen wegen een zaak was. Toen dacht hij, nou ja, dan maken we er maar een gokkie van. Het was maar goed, dat hij niet ergens in de buurt van Las Vegas was, anders was hij waarschijnlijk tot zelfmoord gekomen.

Ja, dat is ook een trefwoord: zelfmoord. Nu, over zelfmoord bestaan een hele hoop legenden. Weet U, de meeste mensen denken: als je een einde maakt aan je eigen leven, dan is dát belangrijk. Omdat de mensen niet begrijpen, hoe onbelangrijk het stoffelijk bestaan eigenlijk is. Het is maar één kleine fase in je hele bestaan. Laten we het zo zeggen: er zijn een hoop kevers onder de mensen - hier niet, natuurlijk, maar er zijn er -. Voor hen is het stoffelijk bestaan, dat is: engerling zijn. Van muggen zijn dat emelts, dat zijn dus muggenlarven. En dat larvenbestaan op zichzelf is niet belangrijk, omdat, wat achterblijft, niet de essentie is. Je kunt toch niet zeggen, als een rups gaat verpoppen, dan sterft hij. Nu ja, zo is het met zelfmoord ook. Niet die zelfmoord is belangrijk, maar: hoe kom je ertoe? Hoe doe je het? En we proberen altijd iedereen te beletten, om dat te doen uit wanhoop. Als iemand zegt: ik kan het leven niet meer aan en dit en dat en dan maak ik een eind aan mijn leven, dan heeft hij emotioneel juist die problemen zó ontzettend sterk vastgelegd in zijn geestelijk bestaan, dat hij er helemaal niet meer tussenuit kan komen, zodat het eeuwen kan duren, voordat je hem zover hebt, dat hij begrijpt, dat hij de zaak verkeerd ziet.

Maar ik kan me voorstellen, dat op een gegeven ogenblik iemand zich opoffert voor een ander. Dat kan ook zelfmoord zijn. Of zichzelf doodt of zichzelf in een situatie brengt, waarin hij gedood wordt, alleen om een ander te helpen. Maar dán heeft hij het toch gedaan met het idee: zo maak ik mijzelf toch waar, zo geef ik nadruk aan de gemeenschap, waartoe ik behoor. Lieve mensen, U begrijpt, iemand die zó komt, die ziet die gemeenschap, die gaat op in die gemeenschap, want dat contact, dat heeft hij intens gelegd. In allebei de gevallen is hij - noe heet het ook weer zo mooi, oja, 'hassiewijne, maar dat is alleen stoffelijk. Dus dat is ook weer een probleem, dat de mensen niet begrijpen.

Weet U, als je praat over 'geluk' en over 'arbeid', dan betrekken de mensen het altijd zo'n beetje in de stoffelijke zin. Dan zegt men: ja, mijn geluk is hier b.v. met bepaalde mensen samen te zijn. Dus, als ik in het Hiernamaals gelukkig ben, dan zal dat zijn, omdat diezelfde mensen er zijn. Dat is volkomen verkeerd geredeneerd. Je bent gelukkig, omdat je actief bent, omdat je betekenis hebt. En de band, die je met die anderen hebt, wordt niet verbroken. Maar dat is niet je geluk. Dat is gewoon alleen de manier, waarop je je eigen betekenis steeds weer gestalte geeft en dan ontmoet je elkaar. Maar dan is dat niet: nu ben ik enorm gelukkig, omdat we bij elkaar zijn. Neen, want dat is een toestand, die door je relatie eigenlijk altijd bestaan heeft. Het enige, wat dan komt, is: we gaan nu samen harmonisch iets doen en met z'n tweeën kunnen we misschien meer dan alleen. En daardoor krijgen we de doorbreking van allehand grenzen van mogelijkheid en van denken, onze wereld wordt groter en dus zijn we nog gelukkiger, zijn we nog intenser gelukkig. Nou ja, het lijkt wel, of ik U hier het Hiernamaals zit te verkopen.

Wat ik eigenlijk alleen maar probeer te doen, zo gek als het moge klinken, is een aantal misvattingen uit de weg te ruimen. Weet U, ik kan het zo echt begrijpen. Iemand treedt uit, hè. Nou, dat gebeurt nog al eens. De meesten weten het niet, sommigen weten het wel en er zijn er, die weten het half en die maken er mooie verhalen van. Maar goed, iemand treedt uit en komt in onze wereld. Maar U denkt in de termen van Uw wereld, nietwaar. En U ziet ons dus ook in de termen van Uw wereld. En als wij contact met u opnemen, kan dat alleen in de termen van Uw wereld. En dan zegt iemand ook: ik ben uitgetreden en ik ben in zó'n mooie stad geweest. Vergeet het maar. Maar voor ^{hem} was deze samenballing van persoonlijkheden en schoonheidsgevoel en bezigheid was 'stad'. Nu ja, goed, heeft hij een stad gezien. Hij heeft gezegd: er moeten hier huizen staan, natuurlijk, huizen zien er zó uit, dus die huizen staan er. En daar heeft een standbeeld gestaan, zo en zo. Dat is de herinnering, mogelijk van U zelf of van een ander. Zó ontstaan de beelden van iemand, die uittreedt. Al die beschrijvingen van de sferen, dat is gewoon een poging om iets te zeggen, waardoor u begrijpt, al is het een klein beetje, waar het over gaat. Ja, ik maak het niet te lang meer met het onderwerp, 't wordt tijd dat u ook weer eens een beetje aan het woord gaat komen, vind ik.

x Mag ik eens vragen? Herken je eventueel je ouders of nabestaanden, die eerder overleden zijn?

- Waarom zou je ze nietherkennen? Ja, als je het alleen op het uiterlijk doet, dan herken je ze niet. Maar dat lukt je waarschijnlijk ook niet. Maar, als Uw ouders werkelijk iets voor U betekent hebben, dan is er toch altijd een band? Wanneer er een moeder/kind relatie is, die niet de zuiver dierlijke is, dus de beschermings/bezitsrelatie zonder meer, maar werkelijk iets van vreugde in de ander vinden, een bescherming een zekerheid vinden, denkt U, dat dat teniet kan gaan? Ik heb toch gezegd: het is emotie, het is denken, het zit van binnen. Dat is een harmonie, die is opgebouwd, die gaat nooit meer verloren. En nu moet U niet denken: mijn vader en moeder zijn al zo'n tijd dood, die zitten daar helemaal hoog boven en die moeten eerst naar beneden komen. Ja, dat denken de mensen toch? Al die engeltjes die zitten daar hoog boven op een wolkje en die komen daar - hoe heet die beer ook weer, uit een of ander programma - o nee, dat is al niet meer - maar goed, die klimt naar beneden, pom, pom pom, pom, en hier ben ik. U weet, wat ik bedoel. Maar zo is het niet. Je bent met elkaar verbonden op het ogenblik, dat U receptief wordt en dat U open gaat staan voor de waarde van de geest, dan is het voor U, of Uw ouders bij U zijn. En zij leven toch in hun eigen wereld. Ze worden niet minder, ze worden niet beperkt door naar U toe te gaan, maar U hebt iets, wat in hen bestaat en omgekeerd. En daardoor kunnen zij U geven, wat U kunt aanvaarden en kunt U hen alles vertellen en dat zullen ze begrijpen in relatie tot hun eigen bestaan.

x Dat kan nu toch ook al in de stof?

- Dat kan in de stof soms ook, maar zelden. Misschien zou ik het zo kunnen zeggen: in de stof zou het kunnen bestaan, wanneer tussen ouder en kinderen een relatie zou bestaan, die bewust telepathisch was. Begrijpt U, wat ik bedoel?

x Jawel.

- Dan heb je namelijk datzelfde. Dan weet je, wat de ander voelt, wat de ander denkt, er zit geen scherm tussen. Als mensen van elkaar houden en ze praten met elkaar, dan kunnen ze toch nog niet alles zeggen, wat ze denken en wat ze zijn. Er zijn dingen, die kun je gewoon niet uitdrukken, er zijn niet eens woorden voor. Maar als je eens naar elkaar toe zou kunnen denken, dan zou je het kunnen ervaren van elkaar. En dan zou die gelijkheid optreden.

x Ja, maar ik bedoel het zó: ik heb vaak, heel vaak zelfs, dat ik het gevoel heb, dat mijn ouders bij mij zijn, ook zelfs boodschappen geven, waar ik onderbewust antwoord op geef en waar ik mij gedeeltelijk door laat leiden. Maar, ik zie ze niet, dat is het grote verschil. Maar als ik nu over ben gegaan en ik heb dezelfde toestand, maar ik zie ze niet, ze zijn dus niet bij me, dan verandert er in wezen niets.

- Dan verandert er wel iets, want dán is voor U aanwezigheid identiek met de voorstelling van en ziet U dus.

x O!

- Datzelfde zult U nu misschien een enkele keer meemaken en dan zeggen de mensen waarschijnlijk: dat is een mystieke ervaring of een hysterisch verschijnsel maar dan zie je ze ook. Maar waarom zie je ze dan? Omdat ze op het ogenblik door die impuls zo sterk bewust voor U zijn geworden, dat je de rest vergeet. Daar is een aardige vergelijking voor te vinden. Wanneer je iemand opereert in de hersenen, en je komt aan het visueel centrum, dan ontstaat het eigenaardige, dat zo iemand blijft waarnemen, wat hij normaal ziet. Maar beelden uit zijn herinnering worden er

als het ware overheen geprojecteerd. Je krijgt dus een dubbel beeld. Wanneer iemand nu helderziende is, dan is dat eigenlijk precies hetzelfde. Alleen, die helderziende zal de neiging hebben om dus die voorstelling, die niet bij het heden hoort, die hij aanvoelt als belangrijker, om die op de voorgrond te schuiven. Dan zegt hij dus: ik wil die rest niet zien en die ziet hij dan ook niet meer. Dan worden ze echt voor hem. Maar anders blijft het feitelijk een doorschijnend iets, een wazig iets. En dat zegt men ook vaak: een wazige gestalte, d.w.z. dat je er door heen kijkt, dat er twee voorstellingen over elkaar lopen.

En wanneer ik dat dus in de materie als mogelijkheid heb, dan moet U daarbij rekening houden met het feit, dat U nú zit met een omgeving, die U voortdurend bombardeert met allehand gegevens. U hoort, U ziet, U hebt een voorstelling, U hebt tastzin. Misschien voelt U niet bewust: ik heb een costuum aan of ik lig tussen de lakens - de meeste mensen voelen alleen, dat ze wat aan hebben, als het verkeerd zit - maar ergens weet je dat dus. Maar wanneer je nu helemaal ontspannen bent - je krijgt het b.v. wel eens in een narcose; er zijn bepaalde narcoses, waarin dus ook dat waarnemen kan ontstaan. het wordt tegenwoordig niet veel meer toegepast, maar, bij een aethernarcose kon het wel, bij chloroform niet, omdat daarbij in het organisme bepaalde dingen veranderen; dan krijg je dus een kramp en die kramp is dan weer belangrijker, dan wat je ontvangt - maar anders krijg je dus eigenlijk contact met een werkelijkheid, precies op die grens van overgaan. En ik zou zeggen, als je nog die oude tel-narcoses zou hebben, ik weet niet of dat nog bestaat. Vroeger kreeg je dan die kap en dan moest je tellen van heb je voor je zelf het gevoel, dat je nog bezig bent met tellen, maar anderen horen je niet meer. Je hebt ~~zelf~~ misschien geteld tot 12, maar zelf kom je misschien wel tot 24 of 36. En ⁱⁿ die fase nu, dat je eigenlijk niet meer lichamenlijk reageert, maar wél bewust bent, dan kunnen dergelijke waarnemingen veel vóorkomen.

Je kunt het ook met de mesmeristische methode vaak doen, optische vermoedheid kun je ook iets mee bereiken soms, en zo zijn er meer. maar dat wil dus gewoon alleen zeggen, dat U dan ziét, wat er in U aan associatie bestaat ten aanzien van de invloed, die U aanvoelt. En dat is nu het bepalngrijke punt, waar het om gaat. dus het is niet zo, dat U iets concreets ziet, nee, U associeert, U bouwt een beeld op. En dat opgebouwede beeld kan dan ergens bijna gelijk zijn aan de werkelijkheid, maar het is niet volledig identiek ermee.

En dat krijg je dus ook na de overgang: je hebt gewoon contact met je ouders en je ziet dan niet die werkelijkheid, die verder gaat dan dat. kunt U mij begrijpen?

x

Ja.

-

Nu, dan hebben we dat weer duidelijk gemaakt, hoop ik.

x

Mag ik vragen: een geestelijk gestoorde uit een psychiatrische inrichting hoe komt die daar nu aan? Is hij dan daar ook zo, of.....

-

Mag ik U een tegenvraag stellen, dan is het misschien gemakkelijker. Als U een scheur in Uw jas hebt en U doet hem uit, hebt U dan die scheur nog?

x

Ja.

-

Ja, hebt U hem dan nog? In die jas, maar niet zelf meer. kijk eens, wanneer U zegt: geestesgestoord, dan heeft U te maken met iemand, die lichamenlijk op de een of andere manier beperkt is. ik geef toe, er zijn enkele mogelijkheden reële aanhechting en bezetenheid, waar dus het probleem op geestelijk niveau ligt, maar dat is betrekkelijk zelden het geval. het merendeel van degene, waarvan men zegt: geestelijk gestoord, of mongolisme of iets anders, dat zijn eigenlijk gewoon mensen, die niet reageren op een manier, die in Uw maatschappij gebruikelijk is en die misschien juist daardoor enorm emotioneel kunnen worden, vaak. Maar, als U met die mensen te maken hebt, dan moet U goed begrijpen, dat ligt in het lichaam, En dat houdt in, dat voor hen beelden een andere betekenis hebben. Maar wanneer U ooit kennis hebt gemaakt met die zogenaamd geestelijk gestoorde - en ik vind het helemaal geen mooie term, maar ja, ik moet ze op de een of andere manier noemen - dan zult U weten, dat die mensen emotioneel vaak veel intenser reageren dan U zelf doet. Voor hen zijn dus kleinigheden emotioneel belangrijk en die kleinigheden zijn voor hen in het begin het aanknopingspunt in de geestelijke wereld. Maar in die geestelijke wereld zijn er geen belemmeringen meer voor leren, b.v. voor opnemen van feiten. Je zou kunnen zeggen: zo iemand heeft wel een belangstelling, die gericht is door zijn stoffelijk bestaan en daaruit komen dus zijn harmonische contacten, zeker in de beginperiode, voornamelijk uit voort. Maar verder is het een volwaardige persoonlijkheid en aangezien sommige van die zogenaamd geestelijk gestoorde een liefde in zich kunnen dragen, een goedheid en ook een enorme verwerping, van wat voor hen kwaad is, zullen ze vaak veel hogere en intensere contacten kunnen maken, die dan voor U nog een beetje abstract zijn na de overgang, omdat dat voor hen een antwoord is op hún beleven.

En ze zijn gewend om te leven in die beperkte kring van eigenlijk symbolen, van eigen vreugdetjes en eigen moeitjes. Dus voor hen is die relatie normaal. Zij kunnen vaak onbegrensde contacten aan iemand, die normaal heeft geleefd. En, onder ons gezegd en gezwegen - ik ben nu al een keer hatelijk geweest, nu niet nog een keer - hoeveel mensen zouden er écht normaal zijn in Uw wereld? Als we kijken, hoe die psychosen en neurosen overal rondgezaaid worden in deze tijd, hoeveel mensen zijn er dan werkelijk normaal? En wat is normaal? Ik geloof, dat wanneer je een normaliteit voor de mensheid zou moeten omschrijven, dat ik zou zeggen: Elke mens is normaal, die gevoel heeft voor goedheid en de behoefte heeft, om op goedheid te antwoorden. En ik geloof, dat dan niet veel mensen abnormaal zijn. Of a-normaal. Of geestesgestoord. En dat is geestelijk het enig belangrijke. Misschien, dat U het nu begrijpt. Als het niet zo is, zeg het me dan in 's hemelsnaam, dan kan ik het duidelijker proberen te maken.

x Maar dit criterium, dat U nu noemt, laat ik dat even extreem stellen: een misdadiger, wiens misdaad niet is opgelost, daar dus niet op aardse wijze voor geboet heeft en daardoor in zichzelf misschien een vorm van vergeving heeft gekregen maar die belast en beladen met deze misdaad overgaat, hoe gaat het daarmee?

- Nu, ik kan alleen zeggen, wat ik hier en daar aan ervaring heb opgelopen. Kijk eens, de misdaad op aarde is een misdaad, die gemeten wordt aan de hand van maatschappelijke normen, hè, althans de meeste misdaden. Er zijn ook een hele hoop misdaden, die maatschappelijk toegelaten zijn, zoals U weet.

x Oorlog?

- Bijvoorbeeld. Nu is het vreemde dit dus: een misdaad wordt niet bepaald, geestelijk gezien, door hetgeen je doet, maar door het gevoel, dat je hebt, wanneer je het doet. Wanneer ik iemand dood en ik heb het gevoel, dat ik door dit doden iets goed maak, b.v. anderen voor ellende spaar, of zo, dan is dit voor mij een goede daad. Dan zal ik later wel zien, dat ik het beter anders had kunnen oplossen, misschien, maar ik zal er absoluut niet onder lijden. En het kan ook zijn, dat ik uit zuiver zakelijke overwegingen iemand op straat heb gezet, terwijl ik dat niet had moeten doen en dat ik tegen mezelf zeg: ja, eigenlijk vind ik het toch ook vervelend; ik zou het niet moeten doen, maar wat kun je zakelijk anders? Daar moet je later mee afrekenen, want dan is dát voor je eigen gevoel een misdaad. Dat is wonderlijk, de meeste mensen denken, dat er ergens een autoriteit zit, die wetten heeft uitgeschreven en die zegt: nu, we zullen het weleens precies uitspreken. Neen. Je wéét in jezelf, wat goed is en wat kwaad is vóór jezelf. En wat je voelt in jezelf als kwaad, dáár moet je geestelijk mee afrekenen, dat kan niet anders. En wat je als aanvaardbaar voelt, dat kun je later bezien als iets, wat je beter anders had kunnen doen. Maar dat is dan niet het gevoel van: oh, laat ik dat aan niemand laten merken.

weet U, de straf eigenlijk, die men zich voorstelt, dat is ook altijd zo belachelijk. Men denkt altijd, nu ja, de rechter, de weegschaal, de hof der goden, de veer van Maat en dergelijke, die zijn natuurlijk langzaam maar zeker wel voorbij gegaan. Maar de mens heeft nog steeds het gevoel: ik wordt berecht. Maar het is eigenlijk heel wat anders. Je staat gewoon tussen anderen en je kunt niets verbergen van wat je bent en wat je gedaan hebt volgens je eigen besef. Maar ook niets. Want je kunt niet zeggen: ik wil wel op dit punt contact hebben en de rest wil ik afsluiten. Je hebt dus het gevoel, dat je helemaal naakt blijft staan en dat ieder een het weet. En wat ze nu die straf noemen, dat is gewoon iemand die zegt: ja, en dat wil ik niet; en die verstuift en die verstart en die doet net, of er helemaal niets is. Maar ondertussen heeft hij toch het gevoel: ja, misschien is er iemand, die het weet. Hij is voortdurend op de vlucht voor zichzelf en dan gaat hij kijken, of hij het misschien toch nog anders zou kunnen voorstellen, maar dan wordt hij wéér met zijn eigen schuld geconfronteerd. En pas op het ogenblik, dat hij durft aanvaarden: ik heb dit verkeerd gedaan, dit is een fout, daar moet ik iets aan doen, dan kan hij daarmee ook weer de ander in de ogen zien. Zeg het maar zó. We hebben natuurlijk geen ogen en we kijken mekaar niet in de ogen, maar dan kun je dus weer een contact aanvaarden

x Mag ik het zó zeggen: Hij is dus zijn eigen rechter.

- ja, in zekeren zin. Hij is zijn eigen rechter in kosmischen zin, op grond van een kosmisch iets, of we dat nu een wet moeten noemen of God's Wil of iets anders, dat weet ik ook niet, waardoor een ieder geconfronteerd wordt met zichzelf en zichzelf volledig, zoals hij is, moet willen en durven geven en openbaren aan een ander, wil hij kunnen leven in een toestand van geestelijk geluk, in een toestand van ontwikkeling.

Hij is dus zijn eigen rechter in zoverre, dat hij zelf bepaalt, wat voor hem goed en wat voor hem verkeerd is geweest.

x En daarmee krijgen, laten we zeggen, die oude begrippen als de Tien Geboden een relatieve waarde, die voor ieder mens een andere innoud hebben.

- Ik geloof, dat ze dat inderdaad hebben. "Gij zult niet doden". wat zou Art Paisley er van denken bijvoorbeeld? Of wat zou de I.R.A. ervan denken? En we kunnen er zo nog een heel stel meer neerzetten. Allemaal mensen, zie zeggen: we geloven in die Tien Geboden! en die het toch anders doen. "Gij zult niets begeren van hetgeen Uw naaste toebehoort!" Vertel dat maar eens aan de reclamejongens. wier hele bestaan erop gericht is op het je doen begeren, wat een ander toebehoort en U er dan toe bewegen, een vervanging of iets beters zélf aan te schaffen. Dus die Tien Geboden zijn eigenlijk een lachertje, neemt U mij niet kwalijk. Maar als we begrijpen, hoe die Tien Geboden zijn ontstaan, wordt het ook duidelijk.

Mozes zat daar met een samengeraapt zootje stammen en groepjes, en daar moest hij een volk uit maken. En daarom móest er een Wet zijn. Die wet moest de relaties regelen tussen de mensen, maar ook tussen de mens en God. Want Mozes kwam met een Godgegeven gezag, het was een theocratie, die hij moest vestigen. Als we nu eventjes kijken naar die verschillende wetten en we realiseren ons, wat er in de wetten staat van profane .?.staten, dan komen we tot de vreemde conclusie, dat die ook een soortgelijke wet hadden. Het was daar wat anders geformuleerd, maar het komt op hetzelfde neer. Alleen die eerste drie geboden, die zijn een beetje anders, die vindt je niet zo gemakkelijk. maar die andere geboden wel.

en ik geloof, dat je je dan gaat realiseren, dat er daarom in die symbolische voorstelling twee tafels zijn: één met drie geboden en de andere met de rest, de zeven. Omdat de drie geboden de enige werkelijke zijn, die zijn de relatie mens/God, dus die binnen het geloof beleefd moeten worden. en ik dacht, dat dat juist is. Ik kan me vergissen, hoor, maar ik dacht, dat dat juist is.

En dan die andere geboden, die eigenlijk gericht zijn op het scheppen van een sámenleving. Die samenleving verandert. En dan kunnen we wel zeggen, dat die geboden gelijk blijven, maar we interpreteren ze anders, we maken er dus iets anders van, terwijl we dezelfde woorden laten bestaan. Nee, ik geloof, dat je het eigenlijk zo moet zien: de werkelijke wetten, die zijn ingeschapen in de mens. En hij probeert eraan te ontvluchten, door zich te beroepen op openbaringen en andere dingen, zonder te begrijpen, dat die alleen een aanvulling kunnen vormen voor een wet, die in henzelf bestaat. Het besef namelijk van: aanvaardbaar en niet-aanvaardbaar. Ik dacht, dat je het zo zou moeten zeggen.

Trouwens, ik vind het toch erg vreemd eigenlijk. De Tien Geboden spelen overal een te grote rol. En ik herinner me zelfs, dat in het begin van het christendom men erover debatteerde, of je nu om christen te zijn eerst besneden moest worden, dus eigenlijk Jood moest worden, of niet. (De eerste 15 bisschoppen waren besneden Joden. Red.) En toch heeft Jezus gezegd: Ik ben het einde van het oude verbond. En wat was het Nieuwe Verbond? Het Nieuwe Verbond was kennelijk niet bestemd alleen voor de Joden. Het had dus niet meer te maken met de wetten van de Joden. Het had te maken met de wet, die Jezus stelde, dacht ik tenminste. De weg van Jezus was verdraaid moeilijk om te volgen. Dat was: Volg mij en laat alles achter. Dat was: Heb Uw naaste lief. Dat is, als een vijand je slaat, sla niet terug! Nou, het is toch veel gemakkelijker om te zeggen: Mijn vijand heeft mij geslagen, in Jezus' naam zal ik hem de grond instampen! En dat doet men dan ook.

nu ja, neemt U mij niet kwalijk, dat zijn van die dingen, daar reageer je dan op en dan associeer je ook. Net zo goed als U associëren mag. Goed, ik heb het gezegd.

x Kunt U nog even herhalen, waar die eerste drie geboden vandaan komen? Dat heb ik niet goed verstaan.

- Nu, die komen niet uit een andere tekst. Maar, wanneer U de Tien Geboden ziet, dan zijn er twee Tafelen. En die zijn niet ingedeeld 5 op de een en 5 op de andere, maar op de eerste tafel dus 3 geboden, bestaande uit: "Ik ben de Heer Uw God" etc. en op de andere, daar staan de sociale, dus 4 en de rest. En ik heb dat onderscheid opzettelijk gemaakt, om duidelijk te maken, dat er zijn wetten op de relatie met God. Ik geloof, dat de relatie met God inderdaad zó is, dat je tussen jezelf en God geen voorstelling moet zetten. Je moet God gewoon aanvaarden, want Hij is te groot, we kunnen hem niet begrijpen. En: je moet God liefhebben. Ja, je hebt het leven lief. Maar God is je leven, zonder God besta je niet. Je moet God gehoorzamen! Je kunt niet anders, je leeft in een wereld, die uit God bestaat en er is niets mogelijk, wat hij niet mogelijk maakt. Maar in jezelf vindt je wel degelijk, welke plaats je in die mogelijkheden in moet nemen. En wanneer je die eerste 3 gebruikt, dan dacht ik, dat je de andere kon zien als sociale wetten.

x Ik wil eens graag vragen: het begrip goed en kwaad. Hier op aarde lijkt dat een begrip, dat grotendeels is afgestemd op het gemeenschappelijk bereiken van een idee en dan is men ook min of meer slachtoffer van de overtuiging van een bepaalde gemeenschap, die over goed en kwaad beslist. Maar erkent U toch, dat er een soort goed is, misschien met ^{kleine} letter geschreven, dat voor iedereen gelijk is?

- Nee, ik geloof het niet. Of we moeten zeggen: goed is aldatgene voor ons, waardoor we ons meer bewust worden van onze eenheid met alle dingen. Ik geloof, dat dat het enige is wat goed is en dat moet je dan nog schrijven met een kleine letter. Maar goed en kwaad? Ik zie het eigenlijk als tegenstelling in de schepping om gradatie mogelijk te maken van ons eigen denken en van ons eigen besef. Zoals licht en donker, wit en zwart. De tegenstelling zijn in feite één en hetzelfde. Want: de aanwezigheid van zwart impliceert de mogelijkheid van wit, en omgekeerd. Absolute absorptie scheidt de mogelijkheid van absolute weerkaatsing, en omgekeerd. Wanneer het een mogelijk is, moet ook het andere mogelijk zijn. Het is een eenheid. Er is zelfs een professor, ik weet niet hoe de man heet, die heeft er een hele beschouwing aan gewijd, over de eenheid van de tegendelen. Ik geloof, dat je goed en kwaad zo ook moet zien. Goed en kwaad zijn ergens wel een en hetzelfde, maar wij moeten ze wel uit elkaar zetten, omdat ons besef nu eenmaal dualistisch is opgebouwd, wij moeten in vergelijkingen denken, omdat wij niet in staat zijn, om totalen te beseffen. En daarom zou ik zeggen: nee, absoluut goed is er niet, en absoluut kwaad is er niet. Maar, voor onszelf is er goed en voor ónszelf is er kwaad, omdat we sommige dingen niet kunnen aanvaarden en ins onszelf en bij onszelf in wezen verbergen, en andere dingen aanvaarden. Ik geloof, dat goed is, aldatgene, wat we kunnen aanvaarden met geheel ons wezen zonder enige schaamte tegenover de gehele kosmos. En dat kwaad voor ons is: aldatgene, dat we eigenlijk voor onszelf niet kunnen aanvaarden en daarom zouden willen verhullen voor onszelf en voor de kosmos.

x Wat is nu de invloed van de ster Algol, waar U het de vorige keer over had, als kwaad.

- Ja, nu komen we op een heel ander terrein. Algol is een vaste ster. En deze heeft dus over het algemeen een nogal wat chaotische inwerking. Nu is dat ook weer niet helemaal waar, Algol zelf doet het niet, maar de plaats van Algol aan de hemel kan beschouwd worden als staande voor een krachtsverhouding, die in het gehele zonnestelsel kenbaar wordt en waarop de mens op een bepaalde wijze reageert. En dat is een in wezen heel minieme kracht. Maar het wonderlijke is dus wél, dat iemand dan snel extreem denkt en vooral, dat hij snel onbeheerst op zijn extreme gedachten reageert. En dat noemen we dan: kwaad, omdat de mensheid in een samenleving bestaat en in die samenleving beheersing, zelfbeheersing het meest noodzakelijk is. Want als een mens zichzelf niet beheersen kan, dan kan hij wel door anderen beheerst worden, maar hij zal nooit zichzelf kunnen zijn. Slechts de mens, die zichzelf beheersen kan en daarmee zijn eigen uiting bewust vanuit zichzelf kan bepalen, zal dus volledig zichzelf kunnen zijn, ongeacht de omstandigheden, die rond hem bestaan. En daarom is het een "kwade" ster.

x Maar ondertussen zit je er maar mee in je horoscoop.

- Nu ja, dat is maar precies, hoe je erover denkt. Kijk eens, een horoscoop b.v. kan een heel interessant ding zijn. Maar wat is een horoscoop eigenlijk anders dan een kaart van mogelijkheden, die pas betekenis krijgt, wanneer ze geïnterpreteerd wordt aan de hand van a) je eigen mogelijke wegen en b) van je eigen mogelijke standpunt op dit ogenblik. En dan is het nog alleen maar een kaart, waarop wegen staan en het is zeker niet een lotsbestemming. Het is gewoon, om te zeggen: het gaat regenen, je kunt niet goed tegen de regen, dan kun je kiezen: je kunt een parapluie meenemen of een verkoudheid oplopen. Dat is nu eigenlijk, wat je uit een horoscoop ziet. 't Klinkt misschien een beetje gek, maar, nu ja. Ik wil niet denigrerend spreken erover. Het is een heel wonderlijk iets.

Astrologie is namelijk een ervaringswetenschap, waarbij het weten bestaat uit een onjuiste relatie tussen verschijnselen aan de hemel en reële verschijnselen in de mens. Dat is heel gek. Dat hebben we te danken aan de vroegere Babyloniers. En de Sumeriërs ook, en hun hemel-alphabet. Dat kent U toch? Ja, ik zit wat af te dwalen, ik ga dadelijk toch pauze maken. Die mensen zeiden: ja, wij leven hier op aarde, maar die goden, die willen wat. En als we nu niet doen, wat die goden willen, dan krijgen wij natuurlijk niet, wat wij willen. Die mensen dachten: als wij doen wat de goden willen, doen de goden ook wat wij willen. Zo gek waren ze wel. Ze dachten, dat goden beter waren dan mensen.

En die zagen al die sterren daarboven en aan de rand van de horizon zagen ze die sterren steeds veranderen, die marcheerden. Toen gingen ze zeggen: nu, nu moet je je zó oriënteren en dan kijk je naar de beelden, die de sterren vormen en dan zie je letters daarin. Dat is inderdaad waar, ze hebben hele lettertekens daarvan gemaakt. En dan waren er deskundigen en die lazen uit de sterren, wat de goden wilden. Nu was het wel gek natuurlijk, dat die paar woorden, die ze er in konden lezen, altijd precies datgene zeiden, wat niet alleen de sterren wilden, maar wat ze zelf ook leuk vonden. Dat wel. Dat is ook wel eigen aan ieder geloof, dacht ik.

Maar goed. Deze mensen zijn er dus mee begonnen en toen is men verder gaan denken. Toen hebben ze gezegd: ja, maar die bewegende, die zwervende sterren, de planeten, die zijn dus heel bijzonder, omdat ze zo bewegen. En als die nu op een bepaalde manier staan en er gebeurt dit, dan zal dat een volgende keer wel wéér gebeuren. En op die manier hebben ze eigenlijk een hele lijst gemaakt van alle mogelijke gebeurtenissen. En dat is toen terechtgekomen in het moorse rijk en daar was iemand, die zich bezig hield met werkelijk de studie van de bewegingen van de sterren. En die heeft toen de regels opgesteld en aan de hand van allenand oude gegevens, die hij bezat over de vorige loop, heeft hij dus als het ware de zeg maar eerste ephemeriden gemaakt en heeft gezegd: nu, dan kun je dus zien, wanneer dit of dat optreedt, dat betekent dan, dat er dat en dat zal gaan gebeuren. Zo is het eigenlijk gegaan. En sedertdien hebben er ontzettend veel mensen mee gewerkt, ontzettend veel mensen goed mee verdiend en zelfs een groot aantal mensen, ofschoon niet zo erg groot, iets meer omtrent zichzelf geleerd en omtrent nu mogelijkheden en daarvoor misschien meer bereikt, dan anders het geval zou zijn geweest.

Nu, dat was dan wel het laatste. Deze geest geeft hiermede wel niet de geest maar wel het einde van dit eerste deel van de bijeenkomst aan. Vrienden, mij was het aangenaam, we hebben echt zitten baboelen, U hebt zelf een beetje meegespeeld. En als U denkt, nu er zitten toch een hoop dingen in, die de moeite waard zijn, denk er dan eens over na. Misschien vindt U dan in Uzelf een stukje waarheid, waarmee U een beetje harmonie krijgt. Want de directe contacten die slaan op Uw wezen toch altijd nog het meeste, dan ku je daar ook het meest mee doen. Bedankt voor Uw aandacht. Na de pauze zien we dan wel, wat U aan vragen hebt.

D I S C U S S I E

Zo vrienden,

Ik hoop, dat het voor U een gezellige pauze is geweest en we zullen nu zien, wat we kunnen doen met de vragen. Mag ik de eerste schriftelijke vraag van U?

x Dus de aardse beleving - in de ruimste zin - is bepalend voor de vorm en beleving van de wereld na de dood?

- Zeker in de eerste tijd na de overgang, ja. Er zijn dus wel ogenblikken, dat je je meer gaat herinneren en dan verandert er dus wel iets, maar in het begin blijf je dus voortdurend bezig met associaties, die je op aarde hebt gevormd. Dat is inderdaad waar.

x Maar de kennis, die je hebt verkregen over het opgaan naar de werelden na de dood b.v. uit het Bodenboek, die zal dus eerst emotioneel beleefd moeten worden voordat je erachter kunt staan en vandaaruit verder kunt gaan?

- Ja, ik weet niet, welk U bedoelt, het Egyptisch of het Tibetaanse. Nou, dan zou ik U aanraden, ga er niet achter staan, want het zou je in een hoop nachtmerries kunnen storten. En uiteindelijk is het alleen maar een symbolische voorstelling. En als je die symbolen écht gaat maken, dan zijn ze echt niet gezellig.

x Maar wel(onverstaanbaar)

- Als U wilt, zal ik U niet tegenhouden

x Maar moet de kennis omtrent die werelden beleefd worden, of niet?

- Mag ik met een vergelijking antwoorden? Wanneer U naar een plaats gaat, waar U nog nooit geweest bent en U hebt een hoop folders gelezen, dan zult U er zich toch iets gemakkelijker bewegen. En in dezelfde zin is de kennis, die U hier opdoet ten aanzien van het leven in het Hiernamaals in zekeren zin een gemak. Maar het is zeker niet bepalend. Bepalend is, wat je bent. Voldoende?

x Folders van reisbureaux komen altijd heel anders uit dan er in staat.

- Nou, misschien zijn wij dan iets betrouwbaarder. (hilariteit)

x Kunt U iets zeggen over de tijdservaring na de dood?

- Ja, ik zal het proberen. Kijk eens, tijdservaring is ei genlijk op aarde ook /
relatief en persoonlijk. Alleen hebt U een gemeenschappelijke tijdsfactor, die be-
paald wordt door de rotatie van Uw planeet en daardoor komt U dus tot een vaste
tijdsindeling. Bij ons bestaat dat dus niet en val je dus veel meer terug op die
persoonlijke tijdservaring. En die tijd kun je meten in momenten van bewustzijn eigen-
lijk. Dus elke keer, wanneer ik weer iets nieuws beseft, dan is er voor mij weer een
stukje tijd bijgekomen. En alleen, wanneer je met anderen samen aan iets bezig bent,
denken, of werken of wat dan ook, dan zal dus het gemiddelde beseft als het ware
worden overgebracht aan iedereen en dan heb je dus tijdelijk een gemeenschappelijk
tijdsbeseft. Maar, als het contact weer verbroken wordt of weer dormant wordt, dan
ga je dus weer over op een persoonlijk tijdsbeleven.

x Dus totaalbewust is: afstand nemen en dan pas komt het tijdsbeseft?

- Ja, ik geloof: totaalbewustzijn, als je daarover gaat praten, dat is dus
een beseft, waarin tijd niet meer bestaat en gelijktijdigheid van alle dingen beseft
wordt. Maar dat is iets, wat voor mij ook nog niet waar is, dus dat blijft theorie.

x In hoeverre is het mogelijk, tijdens het leven in de sferen, met name in de
astrale wereld, een soort van Golem te scheppen? Tijdens het leven?

- Ja, je kunt dus een soort Golem scheppen, inderdaad. Gedachten dus, zijn een
uitstraling. En die uitstraling kan in wat men de astrale sfeer noemt, op den duur,
zeg maar fijne materiedeeltjes, dat komt er nog het dichtste bij, bij elkaar brengen
in een vaste vorm. En wanneer zo'n vorm dan los wordt gelaten door de gedachte,
dan vervluchtigt ze. Maar hoe langer je de gedachte volhoudt, hoe langer het ook
zal duren voor de gstatte weer vervluchtigt, voor het zich oplost. En wanneer er
regelmatig aan gedacht wordt, dat wordt dan als het ware een gewoonte, waardoor
die vorm in die astrale wereld inderdaad blijft bestaan een lange tijd. Je zoudt
kunnen zeggen: een astraal beeld ontstaat uit gedachten, wordt gevormd en in tijd
bepaald door intensiteit van gedachte en vervalt langzaam, wanneer geen vormende
invloed of gedachte daaraan worden toegevoegd.

x En kan vanuit die vorm op een gegeven ogenblik een invloed ontstaan op
ogenblikken, dat je je daarvan niet bewust bent maar ze wel nodig kunt hebben b.v.?

- Persoonlijk altijd; omdat je dus de gstatte hebt gevormd, blijf je daarmee
verbonden. En al datgene, wat je in die gstatte hebt gelegd, wordt altijd ook
naar jou teruggekaatst. En dat geldt dus voor iedereen, die met die gstatte in
gedachtecontact is, dus aan de vorming meewerkt, ook aan de instandhouding. En
dan geldt daarnaast, dat die gehele intentie dus, iedereen, die ermee harmonisch
is, die er dus op kan responderen, kan bereiken, en kan beïnvloeden.

x Wat vindt U daar zelf van? Is dat gevaarlijk?

- Och, wat is gevaarlijk? Te veel eten is ook gevaarlijk. Maar ik geloof dus,
dat je het heel simpel moet zeggen: wanneer het niet nodig is, moet je het niet
doen. Maar wanneer je je volledig bewust wilt zijn van je eigen gedachtekracht,
dan zul je toch op zijn minst ook eens een keer een astraal wezentje geschapen en
ontmanteld moeten hebben.

x Ja, dank U.

* Bemoeien een bepaald aantal geesten zich met onze wereld en anderen zich
met andere werelden? Of, anders gezegd: zijn werkzaamheden van geesten gebonden
aan de wereld, waar ze vandaan komen?

- Nou, dat nu niet bepaald, maar eigen voorkeur speelt een grote rol. Kijk eens,
ik bemoei me nogal eens met Uw wereld. Ik ken die wereld, die wereld is voor mij
dus iets, waar ik mij thuis voel, waar ik alles in herken. Nu zou ik wel naar een
andere bewoonde wereld kunnen gaan, maar ja, daar is het leven heel anders, de
maatstaven zijn anders, de gedachten, de associaties zijn anders en daar zou ik mij
niet zo gemakkelijk thuis kunnen voelen. Daar kan ik dus wel reageren op, wat U
dan waarschijnlijk hooggestelijke dingen noemt, maar zodra er een voorstelling bij
te pas komt. lukt het mij feitelijk al niet meer. Dus, je wordt wel automatisch
een beetje teruggetrokken naar die gebieden, die je kent, ja. Maar het wil niet
zeggen, dat het onmogelijk is, om elders te werken, het wil alleen maar zeggen,
dat je een voorkeur hebt voor dat werk, dat je aankunt. En dat is natuurlijk voor-
namelijk het werk in je eigen wereld.

x Een mens, die op latere leeftijd overlijdt, zal normaliter meer ervaring hebben
opgedaan dan een jonger iemand. Hoe wordt deze rijping gecompenseerd, of overlijdt
iemand pas, als hij er aan toe is?

- Nu ja, ik kan me niet voorstellen, dat je overlijdt, wanneer je er nog niet
aan toe bent. Alleen is de vraag: hoe zie je dat? Hoe bereken je dat? Bereken je
dat in leeftijd? En dan zou ik verder willen zeggen: U zegt dat nu zo.

Maar ik ken entiteiten, die na een 60 of 70-jarig leven bij ons zijn gekomen en die minder ervaring hadden in hun stoffelijk bestaan als jongelieden van 18, 19. Ik zou zeggen, dat is sterk persoonlijk. En je kunt zeker niet zeggen, dat die rijping gecompenseert moet worden. Bovendien - vergeeft U mij, er zijn ouderen aanwezig, veel van de rijping van ouderen bestaat hoofdzakelijk in hun eigen voorstellingsvermogen. Dus ik geloof, dat ieder mens, die overgaat, die heeft iets geleerd. Hij heeft dus een nieuwe mogelijkheid gekregen, om meer contact te krijgen met de oneindigheid en in die oneindigheid, alle delen ervan, dus de entiteiten en wat er meer zijn. En wanneer dat in één leven misschien weinig lijkt, kan het toch wel precies dát stukje zijn, dat je nodig hebt om de grenzen van je eigen bewustzijn eindelijk eens te verbreken en zo eens te gaan beseffen, dat je voor een groot gedeelte in een wereld van je eigen illusie hebt geleefd. En dan is dat kleine beetje belangrijker dan al die ervaring van iemand, die nog niet zo ver is gekomen. Het is een zuiver persoonlijke kwestie, ik kan het niet anders zien.

x Maar hoe kunt U in dit verband b.v. wiegedood verklaren, van baby's, die nog maar een paar maanden oud zijn?

- Nu, ik kan ze niet verklaren in dien zin, dat ik zeg: ik weet, waarom het voor een bepaald geval zo'n noodzakelijk is. Maar er zijn mij gevallen bekend, waarbij dus de nodige ervaring zelfs in de pre-natale periode kon worden opgedaan, zodat er niet eens behoefte was om levend geboren te worden.

x Heeft dat dan te maken met het feit, dat kinderen hun eigen ouders kiezen en op het laatste moment eigenlijk denken: nou, het is niet zo'n goede keus.

- Ja, maar eigen ouders kiezen, dat is maar voor een deel waar. Als je werkelijk bewust bent, dan kijk je heel goed uit, waar je terecht komt, maar er zijn er ook, nou ja, die zeggen: god zegen de greep. Maar God is er niet altijd om te zegenen en dan valt het tegen. Dat gebeurt ook.

x Wat gebeurt er met kinderen, die onder de 7 jaar sterven?

- Nu, dat ligt helemaal aan de persoonlijkheid. Er zijn er enkele, maar dat zijn er niet zo gek veel, die niet in staat zijn om een doodskoncept te aanvaarden. En dan wordt dus een opgroeien gesimuleerd, eigenlijk, in de sferen. Een verouderingsproces eigenlijk. Maar dat zijn er maar een paar. Maar de meeste kinderen, die overgaan, keren weer terug tot hun normaal geestelijk bewustzijn. Die zijn dus niet gebonden aan die stofvorm en of dat nu een kind is van vijf maanden of van zes jaar, dat maakt ook niet veel verschil uit, dacht ik. Nee, dan gaan ze gewoon weer reageren, zoals ze vroeger hebben gedaan. Met misschien één uitzondering. Wanneer zij proberen, zich op aarde te manifesteren, dan zullen ze dat proberen te doen door gebruik te maken van de eigenschappen, die ze in die kinderlijke periode hadden. En dan krijg je dus iemand, die met een klein kinderstemmetje kraaiend misschien de grootste waarheden zegt. Dat krijg je dan wel.

x Wanneer wordt de geest zich bewust van zijn vorige levens en van zijn "zijn" voor de geboorte?

- Nu, het zijn voor de geboorte, dat gebeurt meestal nogal vlot. Ze noemen het bij ons weleens: de grens van hoog-zomerland. En dat wil dus alleen maar zeggen, dat je dan eigenlijk nog een klein beetje in een vormwereld zit. Maar ja... Er bestaat een hele mooie gelijkenis voor. Wanneer je eindelijk beseft, dat de vormen niet belangrijk zijn, dan ga je door de tuinen naar de bergen, je gaat naar de eenzaamheid, waar de Boom der Herinnering staat en, gezeten aan de rand van de kroon van de tijd, wacht je af en je ziet jezelf herontstaan, totdat je hebt erkent, wat je bent. Dat vindt ik heel mooi gezegd, namelijk. 't Is niet van mij, hoor. En dat is eigenlijk waar. Wanneer je je dus niet meer bindt aan de persoonsvoorstelling, de ik-voorstelling in vorm, die je gedomineerd heeft een hele tijd, dan pas ga je je goed herinneren, wat eigenlijk aan vormen en aan mogelijkheden en aan bestaan in dat ego aanwezig is. Dan denk je niet meer aan jezelf op een bepaalde manier en daardoor laat je dus herinneringen in jezelf toe of beseft of hoe je het noemen wilt, die je tot nu toe op zij hebt moeten zetten, omdat je anders niet kon geloven in de vorm 'ik', die je voor jezelf had aangenomen. Voldoende?

x Zou ik U mogen vragen: is het krijgen van b.v. een dodelijk ongeval een teken, dat je aan de overgang toe bent, of is dat een soort overmacht?

- Ja, ik geloof niet, dat het overmacht is zonder meer, maar een dodelijk ongeval is in ieder geval een onderbreking van een levensproces. En ik heb nog nooit gezien, dat een ongeval voerde tot een onderbreking van het levensproces, die op zichzelf schadelijk was. Dus de entiteit heeft er zelf geen schade van. Maar ik geloof toch aan de andere kant, dat je niet kunt zeggen: elk ongeval is voorbereemd.

Maar ik heb dus wel de indruk, - U houdt me ten goede, dat ik hier geen definitief antwoord geef, maar ik probeer het netjes te zeggen, eerlijk te zijn, duidelijk te zijn - ik heb de indruk, dat een ongeval in een mensenleven alleen op die ogenblikken optreedt, waarbij, zonder schade voor het ego, een overgang naar een andere bestaansvorm mogelijk wordt. Die indruk heb ik zeer sterk.

x En is het dan niet zo, dat je bij een ongeval, waar je dus bij overlijdt, je sterker aardgebonden blijft, je dus moeilijker, zeg maar, de stap naar het hierna-maals kunt doen?

- Nu, ik kan U uit eigen ervaring verzekeren, dat dat niet het geval is. Ik heb wel een zeer eigenaardig ongeval gehad. Wij hadden die avond zeer studentikoos in bier gezwommen en toen zag ik de gracht niet tijdig, toen zwom ik in grachtwater, en dat duurde niet lang, toen zonk ik. Nou, en toen was ik hier, tenminste in mijn eigen wereld. En dat ongeval heeft op mij dus, buiten het idee: hoe kun je zo stom zijn, geen bijzondere indruk gemaakt. Ik dacht, dat dat voldoende antwoord was.

x Is er verband tussen relaties (b.v. ouder-kind) in de verschillende levens en zo neen, hoe worden deze gecombineerd na de dood?

- Nou, er is ook eens iemand geweest, die heeft gevraagd: ik ben drie keer getrouwd en hoe moet dat nou later? (Hilariteit). Maar ik zou het zo willen zeggen: Wanneer je dus met elkaar verbonden bent en je bent aan incarnatie toe, dan probeer je dat natuurlijk in elkaars omgeving te doen. En dan zullen die zielen elkaar dus in het leven ontmoeten, b.v. doordat er een ouder/kind relatie ontstaat, broers en zusters en dergelijke. En dat komt, doordat er dus een zekere band bestaat. Het is niet zeker, dat die band er altijd is, maar het is wel in, laten we zeggen, 7 van de 10 gevallen zo. En wanneer je dus weer in onze wereld komt, nou ja, dan geldt weer gewoon de harmonie. Wat je met elkaar kunt delen, dat bepaald de band die er tussen je bestaat. Zo is het eigeblijk.

x Mag ik U nog eens vragen: de vrije wil tegenover de gedachte, dat alles voorbestemd en voorbeschikt is. Hoe staat U daar tegenover?

- Mag ik het heel eenvoudig zeggen? Kijk eens, het beginpunt is gegeven en het eindpunt is gegeven. Maar hoe we er nu naar toe willen, welke route we kiezen, dat bepalen we zelf maar. Dat is mijn gevoel. Ik kan niet zeggen, dat je dus bepaald gebonden bent aan een noodlot, dat onveranderlijk is.

x Dus niet als een druppel kwik, die van een berg afrolt en bij voorbaat al een volledige.. als je alle krachten zoudt kennen, zou weten, waar ie terecht zou komen.

- Ja, als je alles zoudt weten, dan zou je dat natuurlijk wel kunnen berekenen. Maar mag ik een ander voorbeeld suggereren? Denkt U aan een bergbeekje. Dat zoekt ook zijn weg naar beneden, dat kan niet anders. Maar daarbij kiest het wel degelijk die wegen, die volgens het karakter van dat bergbeekje en zijn beweging voor dat beekje toevallig de juiste zijn. En daarbij zal de diepte en de waterproductie bepalen, welke banen zo'n beekje kiest. Hoe minder water het heeft, hoe meer het de weg van de minste weerstand neemt, hoe meer water het heeft, hoe meer neiging het heeft om de directe weg te nemen. En zo is het bij ons ook. Naarmate we meer bewustzijn in ons hebben, dus het vermogen tot aanvaarden en reageren, dan kunnen we een directere weg kiezen naar onze eindbestemming. En bij ons is er dan nog bij, dat we dat kunnen beredeneren, dat we dus kunnen zeggen: ik wil dit. Ik dacht dus, dat je beperkt over een vrije wil zoudt mogen spreken, maar alleen beperkt.

x Kunt U iets zeggen over de lichamen van de mens en welke oplossen na de dood?

- Ja. Het eerste, dat natuurlijk verdwijnt, is de biosfeer, dus de eigen levens-uitstraling. En daarmee gaat ook al heel gauw het levenskrachtlichaam of levens-lichaam en het astraal. Het astraal blijft nog wel een tijdje bestaan, dat heeft dus een zekere duur, ook al wordt het verder niet beziel. Het kan eventueel later ook door een ander nog gebruikt worden als een lege huls en het kan ook door jezelf nog in stand worden gehouden. En wat er dan overblijft, ja, dat zijn eigenlijk geestelijke lichamen. En als je het heel simpel wilt zeggen, dan zeg je: er zijn er twee. Er is namelijk het vormbewustzijn, dat is, de vorm bepaalt uiterlijk en daarmee de mogelijkheden en er is het geestelijk besef, dus de ziel, zoals U het noemen wilt die dus het bestaan zélf is en op vele verschillende niveaus van ervaring zichzelf kan manifesteren.

x Maakt U geen verschil tussen ziel en geest?

- Ik maak in dier voege verschil tussen ziel en geest, dat ik zeg: de ziel is de essentie - en volgens mijn geloven en denken is dat een deel van de goddelijke kracht - terwijl de geest in wezen het bewustzijn is, waardoor die/ziel zich kent en beschouwt als verschillend van de andere delen van diezelfde goddelijke kracht.

x Mag ik nog één vraag stellen: Wanneer iemand besloten heeft, zich na zijn dood te laten cremieren, bestaat dan niet het gevaar, dat, wanneer hij niet vrij is van de stof nog, dus nog gedeeltelijk aan de stof hangt - neem b.v. iemand, die zegt: nou, ik ben niet dood, je kunt me nog meer vertellen, ik leef nog - dat hij, doordat hij nog stoffelijk gebonden is, ook het stoffelijk verbrandingsproces meemaakt? Want dat lijkt me toch wel erg.

- Nu, nee. Je kunt dus wel het gevoel hebben, dat je het meemaakt, hoor

x Dat lijkt me niet zo leuk.

- Dat is ook niet zo leuk. Maar nu een andere vraag: hoe leuk denkt U dat het is om eeuwenlang te denken, dat je niet dood bent en toch niet te kunnen leven in de materie, waarin je je zoudt willen uiten? Dat is nog veel erger.

x Dus je bent eerder los?

- Je bent eerder vrij. Het is, laten we zeggen, een paardemiddel, maar het werkt. En als je dus weet, dat je dood bent, nou, dan is er helemaal niets aan de hand.

x 't Is vijf minuten voor tien.

- Geen schriftelijke vragen meer? Nu, dan wil ik nog twee vragen beantwoorden maximaal

x In hoeverre speelt symboliek een rol bij het betreden van bepaalde sferen?

- Ja, symboliek is eigenlijk het emotionele steno, dat we gebruiken, om voor onszelf dingen te realiseren, waarvan we eigenlijk niet wisten, dat ze in ons zaten. En als zodanig kan symboliek dus erg bruikbaar zijn. Voor de mensen is symboliek voor een groot gedeelte eigenlijk een sleutel, om bepaalde dingen in zijn onderbewustzijn en zelfs in zijn geestelijk bewustzijn te activeren, waartoe hij nog bewust geen toegang heeft. En dan is het dus wel belangrijk, ja. Maar je kunt dus niet zeggen, dat de symboliek het doet. Wanneer die symboliek voor die mensen niet bestaat, niet werkt voor die mensen, is ze zinloos. Voldoende?

Nog iemand? Dat is de laatste, hoor.

x Ik heb wel nog een vraag, die met het onderwerp niets te maken heeft.

- Hindert niet, 't is de laatste.

x U weet ongetwijfeld, er zijn op het ogenblik vreselijke disputen en zelfs een regeringsverklaring over abortus. Hoe wordt daar aan gene zijde over gedacht?

- Nu, wij weten dus aan onze kant, dat je als geest wel een claim kunt uitzetten zodra er een bevruchting is, maar dat er van een mogelijkheid tot je langzaam maar zeker integreren met het wordende kind er pas sprake is, nadat er een volledig zenuwstelsel is en dat zenuwstelsel ook kan functioneren. En dat betekent dus, dat je de eerste drie maanden zondermeer kunt aborteren. Dat is niet zo erg. Dat is net, als dat je een voorlopig koopcontract hebt en dat ze zeggen: nou, het gaat niet door; jammer, probeer het maar ergens anders. Ja, zo is het.

Daarna kan het een beetje serieuzer worden, dan kan het weleens een pijnlijke ervaring zijn. Maar, dan nog blijft de vraag bestaan, of we de mens het recht mogen ontzeggen om te weigeren, een kind te dragen. Want het is de verantwoordelijkheid van de ouders, laten we dat niet vergeten. En je kunt iemand niet verplichten om een verantwoordelijkheid te dragen, die hij niet aan kan. En zo meen ik dus, dat je, zuiver ethisch bezien, moet zeggen, dat abortus eigenlijk een kwestie is van de ouders en van hun besef van goed en kwaad en van hun bereidheid, om de verantwoordelijkheid voor het wordende leven te aanvaarden. Dat zou, volgens mij, de meest juiste formulering zijn. Maar wil je zeggen: ja, we willen dus het punt hebben, waarop de geest nog niet zo volledig één is, dat er gesproken kan worden van een levend wezen, dan zou ik willen zeggen: kiest U dan de eerste drie maanden, dan is er werkelijk praktisch niets aan de hand. Er zijn zelfs gevallen, waarbij het vier maanden of meer is, voordat een reële integratiemogelijkheid bestaat.

En dan heb ik nog één vraag voor U, daar moet U dan eens over nadenken.

Het is de laatste, dus ik krijg er geen antwoord op en U gaat er ook niet over door. Maar ik vraag me namelijk dit af: De wet van Nederland geldt voor Nederlanders. Je bent Nederlander, wanneer je in Nederland geboren bent. Wanneer je nog niet in Nederland geboren bent, ben je dus nog geen Nederlander. Hoe kan dan de nederlandse staat een wet maken, die betrekking heeft op het potentieel bestaan van niet-nederlanders, waarbij die staat geen potentie heeft uit zichzelf, om ze tot stand te brengen of om ze teniet te doen. Denkt U er eens over na.

En als U dat zo'n dwingend punt vindt, dan zou ik nu vragen: wat is mijn mening. Ik vraag me namelijk af: waar haalt men de brutaliteit vandaan, weet U? Brutaliteit doodgewoon, om te zeggen: en dat moet je nu doen! Je kunt zeggen: volgens mijn geloof is het niet juist, dus moet ik het niet doen. Maar als een ander dat nu niet gelooft, mag je dan zeggen: je moet net toch doen?

x Nou ja, daar is de hele wetgeving op gebaseerd.

- Ja, inderdaad, zo is de hele wetgeving. Met andere woorden, we moeten de wetten eigenlijk allemaal afschaffen, behalve die, welke onontbeerlijk zijn om een sociale samenleving mogelijk te maken. Maar ik moet van mijn laatste minuten gebruik maken, vrienden. Mag ik sluiten met een korte improvisatie? Geeft U mij alstublieft een paar woorden.

x Kind, vleugels, horizon, fiets.

- Dat is een mooie. We zijn er.

Een kind, nu, wat zal ik zeggen: Een kind heeft vleugels in zijn ziel en trapp^{end} op zijn fiets zoekt het het einde van de wereld, ver achter de horizon.

Een mobi beeld. Luister maar:

Ik trap me rot

En zwaar gaat steeds de tocht

De fiets vermoeit me zeer

En toch is mijn eigen kracht,

Die voortjaagt langs de wegen.

Mijn eigen gedachten, mijn eigen aandacht

Wordt een doel, een streven is te bereiken.

De horizon blijft wijken

Ik voel me als een kind, in een wereld, veel te groot

'n Lilliputter, omringd door Gullivers.

Machteloos soms, geketend aan een onbegrepen bestaan

En voortjagend op die ene baan

Met het ene voertuig, dat ik heb

Moeizaam verdergaand.

En dan opeens besef ik:

't Is het doel, dat slechts belangrijk is

En niet het voertuig

Niet de vraag, hoe of ik ga

Maar dát ik ga

En de horizon komt mij nu na

Ik zie een licht, als van een zon, die rijst

En ploseling is er iets, dat mewaist

Om omhoog te gaan

En ik wiek weg uit het bestaan

Op vleugels van gedachten.

En ik vind in mijzelf nieuwe krachten

Om voort te leven en verder te gaan

Ook al zit ik dadelijk weer op de fiets

En ga ik moeizaam de donkere wegen

Die men noemt het aardse bestaan.

Zo is er in het Ik een kracht

Een kracht, die vaak als zegen

Een mens de vleugels geeft om voort te gaan

Waardoor je, mens en geest, door alle fasen van bestaan

Onbevreesd het einddoel vinden kunt

Dat diep in je is gelegd

Als het recht

Van je geboorte en bestaan.

Ik dank U, Goeden avond.